

ЗАГАДКИТЕ НА ЕНОЛА ХОЛМС

КНИГА ПЪРВА

СЛУЧАЯТ С ИЗЧЕЗНАЛИЯ
МАРКИЗ

НАНСИ СПРИНГЪР

Превод от английски език
Красимира Абаджиева

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие: *The case of the missing Marquess*

Copyright © Nancy Springer, 2006

All rights reserved.

Превод Красимира Абаджиева

© Егмонт България, 2020

Редактор Радка Бояджиева

Коректор Таня Симеонова

Издава „Егмонт България“ ЕАД

1142 София, ул. „Фриътоф Нансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2021

Тираж: 1500 бр.

ISBN 978-954-27-2517-6

ИСТ ЕНД, ЛОНДОН
АВГУСТ 1888,
СЛЕД ПАДАНЕТО
НА МРАКА

ЕДИНСТВЕНАТА СВЕТЛИНА НА УЛИЦАТА СЕ ДЪЛЖИ НА НЯКОЛКОТО все още несчупени газови лампи и на огньовете, запалени от насядалите по тротоара пред кварталната пивница стари мъже, които варят и продават охлюви. Тъмна фигура в черно от глава до пети се промушва незабелязано от сянка в сянка, сякаш е една от тях. Тя идва от място, където жените излизат след зграч с придружител – съпруг, баща или брат, – но е готова на всичко, за да намери сам-сама онова, което е загубила. Вижда счупено стъкло на напукания тротоар. Вижда наперено крачещи плъхове с отворителни, провлачени, голи опашки. Вижда групави деца, които тичат боси между плъховете и счупени стъкла. Вижда двойки под ръка – мъже с червени

бархетни елеци и жени с евтини сламени шапки. Вижда мъж, проснат до една ограда – вероятно пиян или заспал сред плъховете, а може би умрял...

Тя гледа, но и слуша. Сред окадения вечерен въздух се носи скрибуцащият тенекиен звук на латерна. Забулената в черно фигура не спира да търси. Заслушва се в пиянската песен. „Татко? Тате?“ – долита гласът на малко момиченце, застанало на прага на кръчмата. Чува крясъци, смях, гуляйджийска врява и подвиквания на улични търговци: „Стриди, стриди! Топнати в оцет, по една на хапка, вкусни, сварени, една за пени!“.

Долавя мирис на оцет, джин, готвено зеле и пикантни наденици, соления дъх на близкото пристанище и вонята на Темза. Лъха на развалена риба. И на канални нечистотии.

Забързва ход. Трябва да върви и да не спира, тъй като не само търси, а е и търсена. Забулената в черно е преследвана. Трябва да отиде надалеч, за да не могат да я намерят.

Под уличната лампа вижда жена с размазано ярко червило. Чака до една врата. Спира дзвукотка, от нея слиза мъж с фрак и с лъскав цилиндър. Роклята на уличната жена е с дълбоко деколте, вероятно носена и впоследствие захвърлена от дама от средите на господина с фрака. Нашата наблюдателка в черно е наясно, че мъжът едва ли е тръгнал на танцувална вечеринка. Колкото и да се усмихва с ярко начервените си устни, уличната жена не може да прикрие измъчения си и пропит от страх поглед. Съвсем наскоро нейна колежка била намерена убита, с разпорен корем, на няколко пресечки оттук.

Черната фигура отклонява очи и продължава да върви. Небръснат мъж ѝ намига.

– Госпойце, накъде така? Не щеш ли малко компания?

Ако беше джентълмен, трябваше първо да се представи и тогава да я заговори. Подминава го бързо-бързо. Не трябва да спира. Всичко тук ѝ е чуждо, но това не я натъжава, тъй като така или иначе не чувства мястото като свое. Пък и в известен смисъл винаги е била сама. Въпреки това усеща болка в сърцето, докато се взира в сенките – няма си дом, най-големият граф в света ѝ е напълно чужд, а и не знае къде ще положи глава по-късно вечерта. А ако с божията помощ е жива на другия ден, може само да се надява да намери обичания човек, когото търси.

Не спира да върви и потъва все повече в тъмните сенки на бедняшките квартали покрай доковете в Ист Лондон. Сама.

ГЛАВА ПЪРВА

МНОГО БИХ ИСКАЛА ДА ЗНАМ ЗАЩО МАМА МИ Е ДАЛА ИМЕТО Енола. Прочетено отзад напред, то означава сама: *Ebola – alone*. Мама имаше (и вероятно все още има) слабост към всякакви шифри и вярвам, че изборът на името ми не е бил случаен. Може да е била водена от лошо предчувствие, от благословия с лявата ръка или от нейни специални намерения, макар баща ми да е бил още жив.

– Енола, ти ще се справяш много добре сама.

Така ми казваше мама и с тези сякаш между другото подхвърлени думи, тръгваше всеки ден със скициника, четките и водните бои, за да изучава природата и да рисува. И тя наистина ме остави сама, когато в юлската вечер на четиринайсетия ми рожден ден забрави да се върне във Фърндел Хол, нашия дом.

Празнувах с иконома Лейн и съпругата му, която ни беше готвачка, и не се разтревожих кой знае колко, че

мама отсъства. Двете имахме що-годе сърдечни отношения, ала рядко обсъждахме грижите си. Предположих, че се е задържала някъде по неотложна работа, тъй като беше оставила подаръците за рождения ми ден на госпожа Лейн.

А те бяха:

комплект за рисуване: хартия, оловни моливи, ножче за подостряне и каучукови гумички за триене, всичките красиво подредени в плоска дървена кутия, която се разгъваше и превръщаше в триножник;

дебела книга „За цветята и техните символи, както и за посланията, предавани с ветрила, носни кърпички, восъчни печати и пощенски марки“;

тънка брошура с шифри.

Рисувалните ми възможности бяха ограничени, но мама окуражаваше двете ми слабости – да скицирам каквото ми попадне и да чета почти всяка книга на каквато и да е тема. Колкото до шифрите, тя знаеше, че те не ме интересуват кой знае колко, ала все пак беше направила тази брошура за мен – сама беше съшила и изрисувала страниците с акварели на изящни цветя.

Личеше си, че дълго беше работила над подаръка. Несъмнено беше мислила за мен. Повторих си го с убеденост няколко пъти по време на празничната вечеря.

Нямах представа къде може да е отишла. Надявах се да се върне по-късно или да изпрати вест. Спах сравни-

телно спокойно, ала сутринта господин Лейн поклати умислено глава. Не, господарката не се беше върнала, нямало и вест.

Заваля потискащ дъжд – в тон с настроението ми, което ставаше все по-мрачно и по-тревожно.

След закуска се качих в стаята си, в моето уютно убежище с гардероб, тоалетка, купа и кана с вода за сутрешния тоалет, всичките с изрисувани по ръбовете букетчета в синьо и розово. Цветята красяха стаята ми. Тя беше в „крайградски стил“ – с евтини и подходящи само за деца мебели, които обаче ми допадаха.

Не и този ден.

Не ми се седеше у дома. Не ме свърташе на едно място и бързо намъкнах галошите върху ботите. Облякох риза и три-четвърти панталон никърбокърс (грехи, останали от по-големите ми братя), грабнах дъждобрана и чадъра от поставката в коридора, минах през кухнята и уведомих госпожа Лейн:

– Ще пообиколя наоколо.

Странно, но казвах едно и също всеки ден, когато излизах в търсене на не знам какво. На каквото и да е. Катерех се по дърветата и намирах охлювни черупки с маронови и жълти спирали, сгушени орехчета, птичи гнезда. Ако откриех гнездо на сврака, цялото го преравах и намирах какво ли не: копчета от обувки, лъскави парченца от панделки, обици. Представях си, че е загубено нещо много ценно, и търсех ли, търсех...

Само че този път не само си представях.

Госпожа Лейн беше наясно, че не излизам само за да пообиколя. Макар да не носех шапки, тя винаги питаше:

„Къде ви е шапката, госпожице Енола?“. Този път замълча.

Наистина вярвах, че ще намеря мама. Щом се отдалечих достатъчно от кухненския прозорец, хукнах като бигъл, за да огледам всяко кътче в имението. Прекосявах цветни лехи, обрасли с прецип и къпинак ливади, горички под савани от бръшлян и лози. През цялото време от сивото небе се лееше дъжд.

Старото коли Реджиналд подтичваше до мен, докато съвсем подгизна и се умори. Нали беше разумен, потърси сушинка, но аз не спрях, макар че бях мокра до коленете. Притеснението ми се засилваше и сякаш теглена от панически ужас, бързах ли, бързах, обзета от предчувствието, че мама лежи някъде ранена и безпомощна. Изпитвах може би не съвсем необоснован страх, че заради напредналата възраст сърцето ѝ не е издържало. Може и да беше... Не, тази дума не биваше дори да ми минава през ум. Имаше и други думи – отишла си... напуснала ни... там, горе, при баща ми...

Не! Не, не и не!

Може би ще си кажете, че след като отношенията ни бяха „що-годе сърдечни“ и не бяхме кой знае колко близки, аз не бих се разтревожила от изчезването ѝ. Напротив. Чувствах се ужасно, тъй като смятах, че ако ѝ се е случило нещо лошо, то вината е само моя. Укорявах се за всичко, едва ли не и за самото си съществуване, тъй като се бях появила неприлично късно в живота на майка ми и бях нещо като скандално бремене. Надявах се, че като порасна, ще оправя някак нещата и животът ми ще засияе, светъл и лек, далеч от сянката на срама.

И тогава, нали разбирате, мама щеше да ме обича.

Следователно тя *трябваше* да е жива.

А аз *трябваше* да я намеря.

Търсех сред горите, в които поколения местни господа бяха ловували зайци и яребици, минах и покрай скалните склонове на пещерата, целите обрасли с буйната папрат, гала името на имението ни. Това беше любимото ми място, ала този път не спрях на скалите, а прогължих чак до началото на нивите и безкрайните лехи с цветя, тъй като майка обичаше да ходи там. Вместо зеленчуци, наемателите на земите ни отглеждаха маргарити, теменуги и лилии – бяхме близо до града и печелеха добре от всекидневната доставка на цветя за Ковънт Гардън. За Лондон заминаваха безброй рози, жълтички и ярки туфи с цинии и макове. Гледах цветния килим и си представях красивия град, където усмихнати слуги разносят букети по стаите на богаташките домове, дамите в кралския двор седят на верандите, а косите и роклите им ухаят на анемонии и виолетки. Лондон, където...

В този ден, уви, цветята бяха клюмнали от дъжд и мечтите ми за Лондон се изпариха като носещата се над полята лека мъгла. Огромни поля. Ширнали се безбрежни поля.

Къде беше майка ми?

В мечтите си – мечтите за мама, не за Лондон – аз я намирах и спасявах, тя ме гледаше с възхищение и благодарност и се чувствах истински герой.

Но това бяха напразни и наивни мечти.

Успях да огледам само четвърт от имението и още по-малко от околните земи. Ако мама беше пострадала, сигурно щеше да предаде богу дух, докато я намеря...

Върнах се тичешком у дома. Господин Лейн и жена му връхлетяха отгоре ми като угрижени гургулици. Той грабна мокрото палто, чадъра и ботите ми, а тя ме поведе към кухнята, за да се стопля. Госпожа Лейн не биваше да мъмри малката господарка, но не се въздържа и каза от ясно по-ясно:

– Недопустимо е разумен човек да стои с часове на гъжда.

Говореше на бумтящата с възлища печка, докато вдигаше единия от капациите. Остави чайника да заври, наведе се над него и занарежда:

– Няма значение дали си аристократ, или човек от народа, изстинеш ли, ще умреш. Туберкулозата не подбира.

Не се налагаше да кажа каквото и да е, тъй като не говореше на мен, а на кутията с чая.

– Хубаво е човек да е независим, но не и да си търси белята и да хване я ангина, я плеврит, я пневмония, че и нещо по-лошо – рече тя на чаените чаши, после се обърна към мен и без да ме поглежда, добави: – Умолявам ви, госпожице Енола, хапнете нещо. Защо не приближите стола си до печката?

– Защото ще стана на печена филия. Не искам да ям. Някаква вест от мама?

Знаех отговора, ала все пак попитах. Господин и госпожа Лейн щяха веднага да ми кажат, ако знаеха нещо.

– Не, госпожице. – Жената усуква престилката около ръцете си, сякаш завиваше бебе.

– Трябва да изпратя няколко съобщения – станах аз.

– Госпожице Енола, в библиотеката е студено. Нека ви донеса каквото трябва в кухнята.

Всъщност никак не ми се искаше да седя в огромния кожен стол в мрачната стая и госпожа Лейн донесе няколко листа с фамилния герб, мастилницата, писалката и попивателните от бюрото в библиотеката.

Написах на кремавия лист няколко думи до местната полиция, с които ги уведомявах, че майка ми е изчезнала, като любезно ги молах да я потърсят.

Всъщност трябваше ли да го правя?

Уви, да. Не можеше да отлагам повече.

После написах телеграма, която щеше да полети на километри разстояние:

**ЛЕЙДИ ЮДОРИЯ ВЕРНЕ ХОЛМС Е В НЕ-
ИЗВЕСТНОСТ ОТ ВЧЕРА ТОЧКА МОЛЯ
ЗА СЪДЕЙСТВИЕ ТОЧКА ЕНОЛА ХОЛМС**

Адресирах телеграмата до Майкрофт Холмс, Пол Мол, Лондон.

Написах същата до Шерлок Холмс, Бейкър Стрийт, също Лондон.

Моите братя.